

ВЫЖЫЦЬ ДАПАМАГЛІ МАТЧЫНЫ МАЛІТВЫ

Аляксандра Яўгенавіча Іванова ведаюць у ААТ «Прыазёрны мір» як добрага механізатара. Ніводная пасяўная ці ўборачная не абыходзіцца без яго. Да свайго МТЗ-1221 падчапляе плугі, сеялкі, культыватары – і шчыруе на палетках. І не разумее тых, хто скардзіцца на «гарачы час», на смагу і цяжкасці. Мужчына не па расказах ведае, што такое па-сапраўднаму гарача, калі, здаецца, страчваеш прытомнасць ад смагі – прайшоў афганскае гарніла вайны.

У дзевятнаццаць гадоў Аляксандра Іванова прызвалі на тэрміновую службу. У вучэбны батальён адправілі ў Ташкент. Але да прысягі хлопец не ведаў, што пасля гэтай «вучэбкі» ўсіх накіроўваюць у Афганістан. Калі даведаўся, то нікольні не спужаўся – рамантыка і маладосць бралі сваё. Але хутка прыйшлі зусім іншыя пачуцці. Ілюзіі развеяліся: А. Я. Іваноў зразумеў, што трапіў на сапраўдную вайну.

«Некалькі месяцаў служыў у Баграме ў батальёне сувязі, а потым перавялі ў разведвальны батальён, – расказвае Аляксандр. – Неаднойчы хадзіў у разведку, сядзеў у засадах, высочваючы караваны «душманаў». Вельмі страшнымі былі першыя баі: здавалася, што кожная куля ляціць менавіта ў цябе. Самае балючае было пасля баёў: колькі нашых салдат палягло на афганскай зямлі».

«Мы прывыклі, што ў нас калі чалавек шчыры і добры, то ён такі заўсёды, – кажа мужчына. – А ў Баграме ўсё не так. Днём мясцовыя жыхары былі гасціннымі, прыемна ўсміхаліся, нават частавалі нас, а ноччу стралялі ў спіну. Таму за два гады службы жыццё прывучыла не верыць местачкоўцам».

Аляксандр Яўгенавіч прызнаецца, што многае хочацца забыць з афганскай вайны. Кажа, што «выстаяць і не зламацца» дапамагалі абяцанне родным вярнуцца дадому і матчыны малітвы.

Аляксандр Яўгенавіч ніколі не пажадае сваім дзецям і знаёмым прайсці праз вайну. Як ніхто іншы, ён асабліва цэніць мірны дзень, даражыць сваёй сям’ёй і работай.

Ларыса Кісялёва